

отъ това време начна вътрѣшно да се събаря и да пада съ невѣроятна бързина. Това обращение най-много се почувствова въ България. Полаганитѣ въ Екзархатѣтъ надѣжди бърже се осуетухъ. Турцитѣ се раскаяхъ за гдѣто дали на Българитѣ онзи ферманъ, па начнахъ да слушатъ фанариотитѣ и не искахъ да потвърдятъ „Уставѣтъ“ на Екзархатѣтъ. Между самитѣ Българи се породихъ прѣспирни, да ли Екзарховото сѣдалище трѣбва да остане въ ерменско-българското село Орта-кюю (въ Цариградъ) или трѣбва да се нарѣди вътрѣ въ Българското отечество ново народно срѣдоточие. Твърдѣ различно се приехъ въ епархиитѣ си отново рѣкопсложенитѣ български епископи; едни отъ тѣхъ като бѣхъ въспитанници на гръцката школа, прости и лакоми, скоро възбудихъ всички противъ себѣ си; а пакъ други (които бѣхъ малко), въспитани въ духѣтъ на образованна Европа, посрѣщнахъ се отъ народа съ голѣма любовь. Гласоподаванието въ Македония се въспре. Въ Струмица Гръцкия Епископъ Еротеѣ съ помощта на Турското Правительство затваряше и прѣслѣдваше Българитѣ и така ги принуждаваше да останатъ пакъ подѣ патриархѣтъ; около Костуръ Българитѣ и Ромѣнитѣ не искахъ да слушатъ Гръцкия епископъ и се отказвахъ да му плащатъ духовенъ данъкъ: близо при Солунъ Българското население (около Енидже Вардаръ и Кукушъ) като неможяхъ да се избавятъ отъ Гръцитѣ встѣпихъ въ Уния съ Римската церква. Освѣнъ това Турскитѣ дипломати намислихъ да упропастватъ Българскитѣ училища като ги отжрвѣтъ отъ духовенството и тѣ сами да ги управляватъ; по този на-